

Pridni delavci.

Bilo je zjutraj po zajutreku, ko je velela mati svojim otrokom: „Oblači se, otroci; še dopoldne bomo dobili dežjā. A naša drvca, ki ste je včeraj pripeljali, še vsa so . . . na prostem in nerazpravljena. Požurite se, da je znesete še za časa v kraj! Sicer bode zopet križ: mokro poleno ne gori rado. — Martin, ti bodeš hitel žagati in cepiti, Marijca in Jožek bota pa odnašala razsekana drva pod kózolec. Pa urno, urno se obrnite, če hočete, da vas ne prehitē oblaki ter da zaslužite vsak svoj hlebeček ob prihodnjej péki.“

Molčē so ubogali pokorni otroci.

Martin je vzel v roke sekiro in žago, Marijca je oprtala stari naramni koš, a najmanjši bratec Jožek, zavihal si je rokavce ter šel bos in razoglav z ónima vred na

delo. Pridno so vršili naši delavci povelje materino. Martin je cepil in žagal, da je vse vprek letelo, Marijca nakladala in nosila pod streho, da jej je stopil znoj na čelo, in tudi Jožek je vrlo pomagat pri delu. Vender si slednji

ni mogel kaj, da bi ne bil tu pa tam tudi nekoliko ponagajal. Bolj ko ga je svaril Martin, naj ne hodi preblizu njega, da mu ne odleti kaka iver v obraz, bolj je ríl proti njemu, kadar se mu je ravno zdelo. Marijci pa je jeden-

krat, ko ga je prosila, naj jej pomaga zadēti in oprtati koš-naramnik, celó toliko časa nagajal, da je prekuenila koš in stresla vže naložena drva po tleh. To je vender od sile, da so taki ti otroci! Vedno bi se le igrali in šalili. —

Vender so, kakor rečeno, prav pridno delali tistega dopóldné vsi trije naši znanci, tudi Jožek, takó da so srečno pospravili pod streho vsa drva, predno so padle prve kaplje dežjā. In pristaviti moram, da naših delavcev ní junačil pri delu jedino le obljubljeni hlebeček, marveč delali so pridno, ker so ljubili delo. Ljubezen do dela pa so jim vcepili stariši vže v zgodnjej mladosti, učeč je vedno: „Brez dela ni jéla“ . . .

In taka je tudi. Kdor ne dela, ta ne jé. Mnogo je ljudij na svetu, otroci moji, a slednjemu je usojena, da mora trpeti in truditi se, če hoče pošteno živeti. Bódi si priprosti kmetič, bodi si imeniten gospod: vsak svoje skrbi, vsak svoje opravke, vsak svoje — delo imata. Zatorej, otroci ljubi, ako hočete dospeti kedāj do sreče in blagostanja v življenji, bodite tudi vi, kakor zgoraj opisani Martin, Marijca ter Jožek vže v mladosti vsegdar in povsodi — pridni delavci.

M. P—i.

